

[Honoré]

Jeg går i og for sig ud fra to principper i denne sag. Det første princip er, at målsætningen for regeringens og folketingets økonomiske politik ikke længe bør være mindre småreparationer, men en virkelig økonomisk genrejsning, hvorved jeg forstår overskud på betalingsbalancen, en afvikling af udlandsgælden og genoprettelse af beskæftigelsen. Det er det ene. Det andet er, at hvis målet for den økonomiske politik er økonomisk genrejsning – det kan man jo altså diskutere om det skal være for regeringens økonomiske politik – så er to eller tre år for kort en planlægningsperiode. Jeg mener, at ti år vil være en egnet planlægningsperiode til virkeliggørelse af den målsætning, som vi har nævnt i vores forslag.

Jeg tror, vi alle sammen føler det dybt utilfredsstillende, sådan som folketinget og regeringen har arbejdet i de forløbne år, hvor hver regering er kommet med nogle forslag om, at nu skulle vi have en økonomisk stabilisering, og nu skulle vi nedskære betalingsbalanceunderskuddet, og nu skulle vi ved forskellige foranstaltninger skaffe nogle flere mennesker i arbejde. Det har været en for lidt ambitiøs politik, og den har altså ikke kunnet mobilisere tilstrækkelig politisk nytænkning og viljestyrke. Derfor har det faktisk i disse år været så utilfredsstillende med de resultater, der er opnået. Jeg synes, vi må erkende, det ikke kan blive ved med at gå, som det har gjort indtil nu, med disse korte planer, som er ganske perspektivløse.

Hvad skal man så gøre? I forbindelse med augustforlig I, der talte om, at man i løbet af få år skulle have overskud på betalingsbalancen, afvikle gælden og genskabe den fulde beskæftigelse – det var en målsætning – fremlagde vi et forslag til, hvordan vi mente det kunne gøres over en 10-årig periode, vores Økoplan Q. Hovedmidlet i denne plan var som bekendt en stram og effektiv indkomspolitik. Det, vi gør i dag, er jo ikke, at vi foreslår denne plan ophøjet til en regeringsplan. Jeg sagde bare, at sådan kunne vi foreslå den udformet, men selvfølgelig er der da alternative muligheder. Vi vil gerne se regeringen komme med en sådan plan; ikke bare med nogle regneeksempler, men med noget, som regeringen i og for sig selv engagerer sig i.

Nu siger man: er planlægning overhovedet mulig, er der ikke så mange faktorer, som vi

ikke er herre over, som umuliggør en planlægning? Vi må konstatere trods alt, at planlægning, ikke blot over en kort årrække, men også over en længere periode, er blevet en kendsgerning i vort nuværende blandingsøkonomiske samfund. Vi har planlægning på en lang række enkeltområder inden for det offentlige. Vi har en regionplanlægning fra 1970 til 1985, vi har en varmeplan frem til 1985, vi har en energiplan, vi har U 90, vi har socialstyrelsens udviklingsplaner. Nævnes må også planredegørelsen om de offentlige investeringer fra 1978 til 1990. Og så fik vi jo PP II til afløsning af PP I, der tegnede en fremskrivning af udviklingen inden for det offentlige, men også inden for de forskellige områder af det private erhvervsliv, fra 1972 til 1987, hvis jeg husker ret. Det vil sige, at det faktisk er indgået som noget, man ikke kommer uden om i dag, en planlægning også over en længere årrække.

PP II var til drøftelse her i folketinget den 2. maj 1974, uden at man i og for sig kunne sige, at der kom noget ud af det. Der var nogle politiske holdningstilkendegivelser, men der kom ikke rigtig noget ud af det. Jeg mener i og for sig, at man burde benytte dette forarbejde, der er gjort dengang i PP II, til, at regeringen udformede et bud på en 10-årig plan for den samlede økonomiske politik, både inden for det offentlige og for de områder, hvor det offentlige har indflydelse på den øvrige del af samfundsokonomien. Man kunne sige, der er en udfordring til os – altså nogle væsentlige problemstillinger, som en sådan plan kunne arbejde med – i Hudsonrapporten, »Danmark i Europa 1990«. Der har vi i og for sig noget, der går 10 år frem, regnet fra i dag. Der er her også fremdraget nogle meget væsentlige spørgsmål, som man måtte tage stilling til: indkomsterne, indkomstudviklingen, forholdet mellem den offentlige og den private sektor – hvor meget skulle det offentlige udvikle sig? – velfærdssamfundet osv. Jeg vil i og for sig mene, at de problemstillinger kunne være meget væsentlige for udarbejdelse af en sådan regeringsplan.

Det er da svært at lave en sådan plan, det har en del ordførere været inde på. Det er meget svært, der er mange faktorer, som kommer til os udefra, og der er også indre udviklingsforløb, som det er svært at forudsige, men dette, at opgaven er stor, synes jeg